

Přepis nahrávky pana Jindřicha Novotného

Tak teďka takhle, k mému životu. Narodil jsem se dvaadvacátého června v létě roku 1940. Osobně jsem taky znal prvního ředitele měšťanky Masarykovy tenkrát ještě po válce, po druhý světový válce a to byl pan Kliment. Můj otec byl včelař. Včelařil, jako svou zálibu měl včely a s tím panem Klimentem se tenkrát kamarádil. A dokonce tady měli včelaři, dali si takový plán, že tady vypěstují na Broumovsku v té kotlině mezi těmi horami, že tady vypracují, ne vypěstují včelu, která bude mít název Broumovanka. A docela se jim to dařilo. Ta včela měla určitý rysy, ale ono to vydrželo ten projekt do určitého období. Pozdější období se stalo to, že se sem dovážely včely od jinud a ta Broumovanka, prostě ty její typické znaky vymizely.

Jednou k nám, to byla, myslím, sobota nebo neděle, přišli dva Němci. Starej děda a mladý hoch a říkali že jestli máme nějakou práci, že by nám zryli zahradu nebo že by nám tam pomohli pracovat. A táta asi věděl, protože asi věděl, že budou chtít asi se jít najíst, protože oni neměli co jíst, no a protože my jsme tu zahradu si ryli jako sami a stačili jsme to obdělávat, ona to byla taková malá zahrádka, tak táta říkal, že je sobota nebo neděle, já už nevím, jak to bylo, maminka vařila oběd, tak jim řekl, ať si jdou sednout se mnou, s námi a oni se vám ty dva Němci najedli s námi. A já jsem si říkal, že táta byl, i když byl v Německu totálně nasazený jo, tak si říkal tenhle děda a tenhle kluk za nic nemůžou, tak od nás odcházeli s takovým pocitem, že jsme je nevyhnali nebo nevyhodili. Prostě táta se na tuhle otázku vztahů Čechů a Němců díval asi tímhle tím a my jsme v tom vyrůstali. Já jsem to viděl a já bych taky nikoho nevyhodil hlavně, když jsem viděl toho hochu a toho starýho dědu.

Byl jeden rok, který jsme nevěděli, co bude a to byl rok 1968, jednadvacátý srpen. To vám bylo zajímavý, šel sem vyprovázet návštěvu večer k motoráku na nádraží, v jednadvacet hodin odjížděl poslední vlak odtud a ta paní jela do Malého Poříčí. My jsme byli ještě vzůru a o půlnoci to všechno začalo. My jsme vůbec nic nevěděli, co se děje. No tak se pustilo rádio, ale nad námi tady lítala taková obrovská letadla. To byly tady z Polských základem, to byla sovětská letadla. Ta transportní táhla tanky, to všechno šlo na Prahu na Ruzyni, ale tam to rychle vyjíždělo a tady jsme ale žádného vojáka neviděli. Rusové tady nešli přes Broumov. Přes Broumov šli Poláci, ale oni tady nějak bloudili. Lidi ohýbali značky, ukazatele a oni pak šli spíš od Slavného od Chudoby a tam přes Náchod a tam. My jsme to tady prožívali, akorát že tady lítali ty obrovské letouny, hučelo to tady a v Praze to bylo pochopitelně divočejší. Tam se bojovalo, tam šli lidi, bránili holýma tělami, aby nepronikli ruští vojáci do rozhlasu pražského. My jsme ani nevěděli, co bude. To bylo období, co jsme nevěděli, jestli bude válka. Ale my jsme tady žádný odpor nekladli. Prezident Svoboda vyzýval v rozhlase ke klidu. Bylo by bláznovství se postavit proti vojsku. Tady bylo asi 650 tisíc Sovětských a Polských a Německých taky a Maďaři tady byli, Bulhaři a to by byl holý nesmysl. Oni sem vtrhli, ono se jim nelíbil ten způsob života, který se u nás začal zavádět a tak začali říkat, že tady je tzv. kontrarevoluce, oni nás musejí zachránit doslova.

A jinak jsem vděčný za jednu věc, že jsem v životě neprožil žádnou válku. A u vás už je to období, kdy vy už vůbec nemáte šanci prožít takové ozbrojené střety. Ta válka je kolem nás

v různých částech světa, Tenkrát po druhé světové válce se říkalo, žádná válka nesmí být a ono se fakt musí usilovat o to, aby žádné války nebyly.